

APĢĒRBA SIMBOLS JĒZUS DZĪVĒ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Marka 5:24-34; Lūk. 8:43-48; Jāņa 13:1-16; 19:23, 24; Mat.26:59-68; 27:27-29

ATMIŅAS PANTS:

"Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela." (Marka 5:28)

No vienas puses, tam nevajadzētu būt pārsteigumam, ka mēs varam savākt Bibēlē tik daudz mācību no apģērba, vai ne? Galu galā, apģērbs taču ir tik nozīmīga mūsu dzīves daļa. Apģērbs tik daudz ko var pateikt par mums un to, kas mēs esam, pat ja nav izteikts neviens vārds. Mēs bieži izsakām spriedumu par citiem – pareizu vai nepareizu – atkarībā no tā, kas viņiem ir mugurā un kā viņi savu apģērbu valkā.

Šis nedēļas tēma būs par apģērba jautājumu Jēzus dzīves kontekstā. Mēs aplūkosim gadījumu ar sievieti, kura ticēja, ka viss, kas viņai jādara, ir vienkārši jāpieskaras Viņa apģērbam, un viņa tiks dziedināta. Tad mācīsimies par Jēzu, kurš novilkta savas drēbes, lai mazgātu mācekļiem kājas. Pēc tam iepazīsim augsto priesteri, kurš, stāvot Kunga priekšā, saplēsa savas drēbes, kas apzīmogoja augstprātīgā valdnieka likteni. Tad redzēsīm Jēzu apsmiekla tērpā, ko Viņam uzvilka romiešu kareivji. Beigās uzzināsim par kareivjiem, kas meta kauliņus par Jēzus drēbēm, tādējādi piepildot senu pravietojumu.

Jā, tas ir tikai apģērbs, tomēr noteikti pilns simbolisku nozīmju.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 18. jūnijā.

„KURŠ AIZSKĀRA MANAS DRĒBES?”

Marka 5:24-34 un Lūk. 8:43-38 stāsta par kādu sievieti, kura „jau divpadsmit gadus slimoja ar asiņošanu”. Līdztekus medicīniski bīstamajam stāvoklim pašam par sevi, tā laika kultūrā šī slimība tika uzskatīta kā rituālās nešķīstības kauna traips, kas, bez šaubām, palielināja viņas nelaimi. Tajā pašā laikā ārsti nespēja darīt neko. Viņa bija tik izmisusi, ka visu savu naudu bija atdevusi ārstiem, tomēr kļuva arvien slimāka, kas, ņemot vērā tā laika ierobežotos ārstniecības līdzekļus, nav nekāds pārsteigums. Mums ir grūti iedomāties, cik daudz ciešanu un kauna viņa bija izcietusi savas slimības dēļ.

Bet tad nāk Jēzus, Kāds, kurš veic neticamus brīnumus.

Izlasi Marka 5:24-34 un Lūk. 8:43-48. Cik nozīmīga ir sievietes ticība tam, ka viss, kas viņai jāziedara, lai tiktu dziedināta, ir jāpieskaras Jēzus drēbēm? _____

_____

_____

Šai sievietei bija liela ticība Jēzum, pietiekami liela, lai ticētu, ka, aizskarot tikai Viņa drēbes, viņa jau būs dziedināta. Protams, ne jau pašas drēbes bija tās, kas viņu dziedināja – un pat ne pieskāriens. Tas ir tikai Dievs spēks, kas darbojas cilvēkā, kurš savā izmīsumā nāk pie Kunga ticībā, apzinoties savu bezpalīdzību un vajadzību. Viņas pieskāriens bija ticība, kas atklājas darbos, kas arī ir kristietības būtība.

Kāpēc Jēzus jautāja, kurš ir aizskāris Viņa drēbes? _____

_____

_____

Uzdodot šo jautājumu un publiskojot sievietes rīcību, Jēzus ar viņas palīdzību liecināja tiem, kas bija ap Viņu. Viņš noteikti gribēja, lai citi uzzina, kas noticis, kā arī Viņš, iespējams, gribēja, lai viņa zina, ka tas nebija kaut kāds maģisks spēks Viņa apģērbā, kas bija dziedinājis, bet gan Dieva spēks, kas darbojās viņas parādītās ticības dēļ. Lai arī cik mulsinošs bija viņas stāvoklis, tagad viņa bija dziedināta un varēja liecināt par to, ko Kristus viņa bija paveicis.

Kā mēs varam iemācīties nākt pie Kunga tā, kā to darīja šī sieviete, ticībā un padevībā, apzinoties savu bezpalīdzību? Kā mēs varam saglabāt ticību un uzticību Viņam, ja dziedināšana, kuru mēs lūdzam, nenāk tā, kā mēs iedomājamies? _____

_____

_____

VIŅŠ „NOLIEK DRĒBES”

Savas dzīves pēdējās dienās Kristus satikās ar saviem mācekļiem augšistabā, lai atzīmētu Pasā svētkus – Israēla nacionālos svētkus par godu tautas atbrīvošanai no verdzības jūga. Tomēr viss nebija tā, kā vajag. Gaisotne augšistabiņa droši vien bija nospiedoša, saspringta un drūma. Vēl pirms brītiņa mācekļi bija strīdējušies, kurš no viņiem Debesīs ieņems augstāku vietu. Tagad viņi bija sanākuši kopā, lai svinētu Pasā, kam vajadzētu viņus uzrunāt, atklājot viņu lielo vajadzību pēc Dieva glābjošās žēlastības un pārliecinot par viņu lielo atkarību no Dieva.

Izlasi Mat. 20:20-28. Kādu svarīgu mācību mācekļi pilnībā nebija apguvuši, pat pēc tam, kad bija tik daudz laika pavadīts kopā ar Jēzu? _____

Mācekļu attieksme jau tā bija pietiekami slikta, taču pirmajā vietā no visiem bija Jūda, Viņa nodevējs, kurš izturējās tā, it kā viss būtu kārtībā. Ko Jēzus darīja visā šajā situācijā, kad Viņam patiesībā bija tiesības riebumā novērsties no viņiem visiem?

Izlasi Jāņa 13:1-16. Kādu mācību Jēzus šeit atklāj? Kāpēc tā tik daudzos veidos ir atslēga tam, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam? _____

Mācekļiem bija tāda tradīcija, ka viņi pēc staigāšanas pa dubļainajām ielām mazgāja kājas, kas bija kalpu darbs. Bet mācekļiem nebija kalpu. Un neviens nebūtu noliecies, lai pildītu šo pazemojošo pienākumu. Kad Jēzus novilka savas virsdrēbes un sāka mazgāt viņu kājas, viņu sirdis atmaiga. Viņi atzina Viņu par Dieva Dēlu. Viņiem bija kauns, ka Dieva Dēlam bija jāpazemojas un jādara vergu darbs. Ir rakstīts, ka, pirms Viņš to sāka darīt, Viņš novilka savas virsdrēbes, parādot savu labprātību pazemoties līdz tādām līmenim, kāds nepieciešams, lai aizsniegtu savus sekotājus.

Bez tam, labi zinot, kas mīt Jūdas sirdī, Viņš mazgāja arī viņa kājas.

Cik „zemu” tu esi labprātīgs/-a nolaisties citu labklājības dēļ? Kad tu pēdējo reizi „novilki savas virsdrēbes”, lai kalpotu savu līdzcilvēku vajadzībām? _____

„LAI NESAPLĒŠ SAVAS DRĒBES”

„Bet augstajam priesterim savu brāļu starpā, kura galva ir svaidīta ar svaidāmo eļļu un kas ticis svaidīts un iesvētīts, un apģērbs ar svētām drēbēm, tas lai audzē brīvi uz savas galvas matus, un viņš lai nesaplēš savas drēbes.” 3. Moz. 21:10

Izlasi Mat. 26:59-68. Kā saprast augstā priestera drēbju saplēšanu, reaģējot uz Kristus atbildi? Skat. arī Marka 15:38, Ebr. 8:1. _____

_____

_____

_____

Augstais priesteris saplēsa savas drēbes, lai simboliski parādītu, ka Jēzum ir jāmirst. Drēbju plēšana simbolizēja Kajafas taisnīgo sašutumu un vēstija par šausmām, kuras viņš izjuta, dzirdot Jēzus zaimojošos apgalvojumus, ka Viņš ir Dieva Dēls. Mozus likums aizliedza augstajam priesterim saplēst savas drēbes, kas bija paredzētas kalpošanai (3. Moz. 10:6, 21:10), jo tās simbolizēja Dieva rakstura pilnību. Saplēst šīs drēbes nozīmēja apgānīt Dieva raksturu, izkropļot Viņa pilnību. Kajafa bija vainīgs tā paša likuma priekšā, kuru aizstāvēja. Tas padarīja viņu nederīgu savam amatam. Vēl vairāk – sods par drēbju saplēšanu bija nāve. Visā šajā situācijā lielākā ironija bija tā, ka nogalināt Jēzu, kurš nekā ļauna nebija darījis, mudināja augstais priesteris, kurš ar savu rīcību pats bija pelnījis nāvi.

Drēbju saplēšanas simbolisms šeit ir ļoti dziļš. Tas bija sākums visas laicīgās upurēšanas sistēmas un priesterības beigām. Drīz tiks ieviests kaut kas labāks, kur Kristus kalpos Debesu svētnīcā kā jauns Augstais Priesteris.

Šīs zemes augstā priesteris apģērbs, kas savā laikā bija tik pilns dažādu simbolu un nozīmju, drīz kļuvis par simbolu sistēmai, kas tagad bija zaudējusi savu nozīmi un tuvojās savam noslēgumam. Cik šausmīgi, ka naids, skaudība un bailes bija padarījušas reliģiskos vadītājus tik aklus, ka tad, kad atnāca Kristus – tas, uz kuru norādīja visa viņu reliģija, – daudzi no viņiem (bet ne visi) Viņu nepieņēma. Vienkāršā tauta pieņēma Jēzu kā Mesiju un uzņēmās darīt to darbu, ko patiesībā vajadzēja darīt priesteriem.

Kādos veidos mēs varam būt tik apmāti savā paštaisnības izjūtā, savā morāles izjūtā un garīgajā pārākumā, ka nespējam redzēt svarīgas patiesības, kuras Kungs vēlas mums iemācīt? _____

_____

_____

_____

APMETNIS APSMIEKLAM

„Tad zemes pārvaldnieka karavīri ņēma Jēzu, veda to pārvaldnieka pilī un sasauca ap Viņu visu pulku. Un tie novilkā Viņam drēbes un apvilka Viņam purpura apmetni. Tie nopina ērkšķu vainagu un lika to Viņam galvā, un deva Viņam niedri labajā rokā, un locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmiedami, un sacīja: "Sveiks, Jūdu ķēniņ!" (Mat. 27:27-29)“

Padomā, kas notiek šajos pantos. Kādu briesmīgu paradoksu tu šeit saskati? Ko šie panti stāsta mums par cilvēcisku izglītības trūkumu, cietsirdību un muļķību? Kā šie panti dramatiskā veidā aino to, kā pasaule izturas pret savu Radītāju un Pestītāju arī mūsdienās? Skat. arī Lūk. 23:10, 11; Marka 15:17-20. _____

_____

_____

_____

Jēzus tika izģērbts un ietērpts spilgti sarkanā jeb purpura krāsas apmetnī. Tas varēja būt vai nu karavīra apģērbs vai arī kāds no vecajiem Pilāta apmetņiem. Purpurs bija ķēniņu krāsa. Šis tērps tika aplikts apsmieklam uz Cilvēka pleciem, kurš teicās esam Ķēniņš.

Protams, ķēniņam ir vajadzīgs arī kronis. Jēzus mocītāji izveidoja to no ērkšķiem, asu krūmu zariem, kas aug Palestīnas reģionā, un ielika Viņa rokās niedri kā ķēniņa sceptera atdarinājumu. Tie locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmiedami un saukdami par Jūdu ķēniņu. Priesteru apsmieklis sastāvēja no uzbrukuma Kristus garīgajai autoritātei, turpretī kareivji izsmēja Viņa politisko autoritāti. Patiesais Ķēniņš tika kronēts izsmiekla ceremonijā, tērpts apsmiekla drēbēs. Viņš, kurš piedāvājās ieģērbt grēcīgo pasauli savās taisnības un pilnības drēbēs, tagad bija tērpts izsmiekla ietērpā.

Un tomēr visneticamākais ir tas, ka Jēzus to izturēja, jo Viņš mīlēja tos, kas pret Viņu šādi izturējās. Cik daudzi no mums, piedzīvojot kāda cilvēka slikto attieksmi vai īgno skatienu, atbild ar dusmām un cenšas izdarīt pretī kaut ko sliktu! Lūk, Jēzus mums atstājis paraugu, kā reaģēt uz šādu izturēšanos.

Kā tu reaģē, kad pret tevi izturas negodīgi? Ko tu vari mācīties no Viņa piemēra, kas tev varētu palīdzēt nākamreiz reaģēt citādi? _____

_____

_____

_____

„VIŅI DALA MANAS DRĒBES”

„Viņi dala manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus.” Ps. 22:18

Ir grūti iedomāties, kāds pazemojums Jēzum bija jāpacieš. Pēc kareivju apsmiekla ceremonijas Viņš tiek piesists krustā, un tad viņam tiek novilkts pēdējais šīs zemes īpašums – viņa apģērbs. Jēzus – sist, atstumts, pazemots, apsmiets un tagad izģērpts un krustā sist – patiešām tukšoja rūgto kausu, kas bija Viņa kauss jau „kopš pasaules radišanas” (Atkl. 13:8).

Izlasi Jāņa 19: 23, 24 (skat. arī Mat. 27:35). Kādu pravietisku nozīmi Bībele piešķir šeit notiekošajam un kāpēc tas ir tik svarīgi? _____

Viņu priekšā norisinās vislielākais notikums Universa vēsturē, bet šie kareivji nodarbojas ar kaut ko tik mazsvarīgu kā viena upura apģērba dališanu! Un tomēr viņu rīcība pati par sevi nav tik nenozīmīga, jo Bībele parāda, ka tas, ko kareivji darīja, bija pravietojuma piepildīšanās. Jānis tieši norāda uz Psalmiem, sakot, ka tas ir noticis tāpēc, „lai Raksti varētu piepildīties” (arī Matejs saka to pašu), tādējādi nodrošinot vēl vairāk pierādījumu mūsu ticībai.

Padomā, ko tas varēja nozīmēt Jēzum. Pasaules grēku smagums gūlās uz Viņu, atšķirtība no Tēva nospieda Viņu. Un tad Jēzus redz šos kareivjus tieši savā priekšā, dalot Viņa apģērbu un metam kauliņus par to, lai piepildītos pravietojums. Tas noteikti deva Viņam papildu drosmi izturēt to, kas Viņu sagaidīja pie krusta. Šī kareivju rīcība bija vēl lielāks pierādījums tam, ka pravietojums tiek piepildīts, vienalga, cik liels ir Viņa pārbaudījums, vienalga, cik briesmīgas ir ciešanas, un ka Viņa šīs zemes kalpošana tuvojās savam lielajam noslēgumam, un ka ikvienam cilvēkam, kas ticībā lūgs pēc glābšanas, tā tiks nodrošināta. Tāpēc Jēzum bija jāiztur, un Viņš izturēja.

Kurus Bībeles apsoliņumus tu uzskati par tādiem, kas visvairāk nostiprina ticību, īpaši grūtos brīžos, kā arī tad, kad tiek pārbaudīta tava ticība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu „Ticības pieskāriens”, 59. – 63. lpp., kā arī grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Ticības pieskāriens”, 342., 343. lpp., „Pilāta tiesas namā”, 728. – 731. lpp., „Golgāta”, 746. lpp.

„Jēzus ienaidnieki tagad ar nepacietīgu cerību gaidīja Viņa nāvi. Viņi iedomājās, ka šis notikums uz visiem laikiem aplūsinās valodas par Viņa dievišķo spēku un Viņa brīnumiem. Viņi glaimoja sev, ka tad viņiem nevajadzēs vairs ilgāk drebēt Viņa ietekmes dēļ. Bezjūtīgie kareivji, kas piesita Jēzus ķermeni pie krusta, savā starpā dalīja Viņa drēbes, strīdoties par apģērbu, kas bija auster vienā gabalā bez vilēm. Beidzot viņi izlēma mest par to kauliņus. Gara atklāsme precīzi bija aprakstījusi šo ainu jau simtiem gadu pirms šī notikuma. „Ap mani sastājušies suņi, ļaundaru bars mani ielenc, manas rokas un kājas ir caururbtas. (...) Viņi dala manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus.” Ps. 22:17, 19” E. Vaita „Atpestīšanas vēsture”, 223, 224. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet, kuri pravietojumi katram no jums liekas visiedrošinošākie. Kā šie pravietojumi atklāj jums faktu, ka Dievs patiešām ir iedevis jums ļoti labus iemeslus ticībai?

2. Pārdomājiet Kristus dzīves pēdējās dienas un neiedomājamo pazemošanu, sevis aizliegšanu un ciešanas, kas Viņam bija jāiztur. Kādu mācību mēs no tā visa varam paņemt sev? Kā mēs varam iemācīties nomirt sev tā, kā Jēzus mums šeit to atklāj?

3. Pārdomājiet pilnīgo neziņu, kāda bija kareivjiem, kas izsmēja Jēzu, apvelkot viņam sarkano apmetni un uzliekot ērkšķu kroni; vai arī tiem, kas pie Viņa kājām meta kauliņus par Viņa apģērbu, pilnīgi neizprotot, kas patiesībā notiek; vai pat augstajam priesterim, kurš saplēsa savas drēbes, uzskatīdams to par taisnīgu sašutumu, izdzirdot Kristus atbildi. Visi šie cilvēki rikojās pilnīgā neziņā un tomēr viņi piedalījās šausmīgā noziegumā. Vai šī neziņa par to, ko viņi dara, ir kaut kādā ziņā attaisnojums viņu rīcībai? Kāpēc viņiem vajadzētu tikt sodītiem par to, ko viņi īsti nesaprata? Pārrunājiet.